

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XII, NR. 11 (140)/2008

BULETIN DE INFORMAȚII NOV. 2008

Din fericirea lumească iese stresul lumesc *

Cu cât oamenii se îndepărtează mai mult de viața cea simplă, firească și înaintează spre lux, cu atât crește și neliniștea din ei. Și cu cât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, este firesc să nu afle niciăieri odihnă. De aceea umblă neliniștiți chiar și împrejurul lumii - precum cureaua mașinii împrejurul roții nebune [în vechile uzine «roata nebună» era roata care nu producea nimic, ci o folosea numai pentru a trece cureaua atunci când voiau să o scoată din funcțiune] - pentru că în toată planeta noastră nu încap multe lor liniște. **Din traiul cel bun lumesc, din fericirea lumească iese stresul lumesc.** Educația exterioară cu stres duce în fiecare zi sute de oameni (chiar și copii mici) la psihanalize și la psihiatri și construiește mereu spitale de boli psihice și instruieste psihiatri, dintre care mulți nici în Dumnezeu nu cred, nici existența sufletului nu o primesc. Prin urmare, cum este cu puțință ca acești oameni să ajute suflete, când ei înșiși sunt plini de neliniște? Cum este cu puțință ca omul să se mângâie cu adevărat, dacă nu crede în Dumnezeu și în viața cea adevărată, cea de după moarte, cea veșnică? **Când omul prinde sensul cel mai adânc al vieții celei adevărate, i se îndepărtează toată neliniștea și-i vine mângâierea dumnezeiască, și astfel se vindecă.** Dacă ar fi mers cineva la spitalul sau cabinetul de boli psihice și le-ar fi citit bolnavilor pe Avva Isaac, s-ar fi făcut bine toți cei ce ar fi crezut în Dumnezeu, pentru că ar fi cunoscut sensul cel mai adânc al vieții. Oamenii încearcă să se liniștească cu calmante sau cu teorii yoga, și nu vor adevărata liniște, **care vine atunci când se smerește omul și care aduce mângâierea dumnezeiască înlăuntrul**

lor. Și turiștii care vin din țări străine și umblă pe drumuri, prin soare, căldură, praf, prin atâta zăpușeală, gândeste-te cât suferă! Ce silă, ce apăsare sufletească au, de ajung să socoată destindere această chinuală exterioară! **Cât sunt de izgoniți de ei înșiși, de ajung să socoată această chinuală drept odihnă!**

Când vedem un om cu o neliniște mare, cu mâhnire și supărare, deși le are pe toate - nu-i lipsește nimic - atunci să știm că-i lipsește Dumnezeu. În cele din urmă, oamenii sunt chinuiți și de bogăție, pentru că bunurile lu-

iesc până ce li se strâmbă mintea. Înfricoșător! Și dacă nici nu lucrează, ci își trag veniturile numai din averile lor, atunci sunt cei mai chinuiți oameni. Dacă ar avea cel puțin un serviciu, ar fi mai bine. **Viața de astăzi, cu neconținută ei alergătură, este un iad.** Oamenii se grăbesc și aleargă mereu. La ora cutare trebuie să se afle aici, la cealaltă acolo, și așa mai departe. Și ca să nu uite ce au de făcut, și-i le notează pe toate. Cu atâta alergătură, tot este bine că își mai amintesc cum îi cheamă... **Nici pe ei înșiși nu se cunosc. Dar cum să se cunoască? Se**

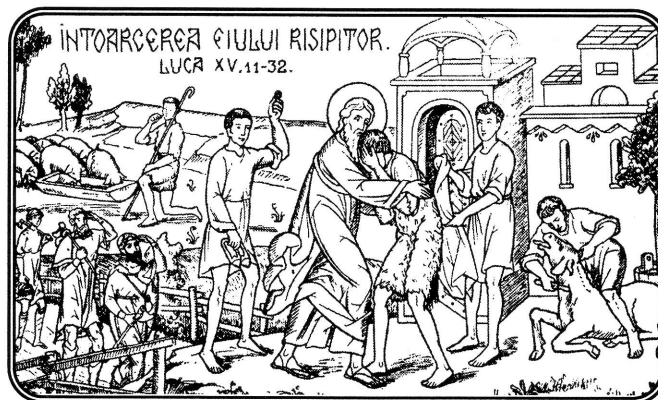
poate să te oglindești în apa tulbure? Dumnezeu să mă ierte, dar lumea a ajuns un adevărat spital de nebuni.

Oamenii nu se gândesc la cealaltă viață, ci cer numai aici mai multe bunuri materiale. De aceea nu află liniște și aleargă mereu.

Bine că există viața de dincolo. Dacă oamenii ar fi trăit veșnic în viața aceasta, nu ar fi existat un iad mai mare, dat fiind felul în care și-au

făcut ei viața. Cu neliniștea asta de acum, dacă ar fi trăit 800-900 de ani, ca în vremea lui Noe, ar fi trăit un mare iad. «Zilele anilor noștri șaptezeci de ani, iar de vor fi în putere, optzeci de ani; și ce este mai mult decât aceștia, osteneală și durere» (Ps. 89, 10-11). Șaptezeci de ani sunt de ajuns ca oamenii să-și căpătuiască copiii.

Într-o zi a trecut pe la coliba mea un medic care trăiește în America și mi-a spus despre viața de acolo. Lucrează toată ziua. Fiecare membru al familiei trebuie să aibă mașina sa. Apoi acasă, pentru ca fiecare să se miște liber, trebuie să aibă patru televizoare. **Lucrează și se ostenesc ca să scoată bani mulți, ca să spună că sunt aranjați și fericiți. Dar ce legătura au toate astea cu fericirea? O astfel de viață plină de**

mești nu-i împlinesc sufletește; suferă de un chin îndoit. Cunosc oameni bogăți care au de toate și nu au copii, și tot se chinuiesc. Se plictisesc de somn, se plictisesc de plimbări, sunt chinuiți de toate. «În regulă», îi zic unuia, «dacă ai timp liber, fă-ți cele duhovnicești. Citește un Ceas [Starețul se referă la un Ceas din Ceaslov], citește puțin din Evanghelie». «Nu pot», îmi spune. «Fă un bine, du-te la un spital și mângâie un bolnav». «Cum să merg până acolo?», îmi răspunde. «Și de ce să fac aceasta?». «Du-te și ajută vreun sărac de prin vecini». «Nu, nu mă mulțumește nici aceasta», spune. Să aibă timp liber, să aibă o grămadă de case, să aibă toate bunătățile și să se chinuiască! Știți câți astfel de oameni există? **Și se chinu-**

neliniște și într-o neîncetată alergătură (după bani) nu înseamnă fericirea, ci este un iad. Ce să faci cu viața într-un astfel de stres? Dacă ar fi trebuit ca întreaga lume să trăiască o astfel de viață, eu nu aș fi voit-o. **Dacă Dumnezeu le-ar fi zis acestor oameni: «Nu vă pedepesc pentru viața ce o trăiți, însă vă voi lăsa să trăiți veșnic în acest fel», asta pentru mine ar fi fost un mare iad.** De aceea, mulți oameni nu pot răbda să trăiască în astfel de condiții și ies afară în aer liber, fără direcție și scop. Se adună în grupuri și merg în afara orașelor, în mijlocul naturii, unii ca să facă gimnastică, iar alții pentru altceva. Mi s-a spus despre unii că ies în aer liber și aleargă, ori se suie pe munți până la înălțimea de 6000 de metri. Își țin răsuflarea, apoi o lasă, și iarăși inspiră adânc... Lucruri de nimic. **Aceasta arată că inima lor este strivită de neliniște și caută o ieșire.** Am spus unuia dintre aceștia: «Voi săpați o groapă, o măriți, vă minunați de groapa ce ați făcut-o și... săriți în ea, prăvălindu-vă în jos, în timp ce noi săpăm groapa, dar aflăm metale prețioase. Nevoința noastră are rost, fiindcă se face pentru ceva mai înalt». Simplificați-vă viața!

Mirenii spun: «Fericitiți sunt cei care trăiesc în palate și au toate înlesnirile». **Dar însă fericiți sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața și s-au eliberat din lațul acestui progres lumesc al multelor înlesniri, sau mai degrabă al multelor greutăți, și au scăpat de acest stres înfricoșător al vremii noastre de azi. Dacă omul nu își simplifică viața, se chinuiește, în timp ce simplificând-o nu va avea acest stres.** Odată, la Sinai un german i-a spus unui copil de beduin, care era foarte deștept: «Tu ești deștept, poți învăța carte». «Și după aceea?», îl întrebă copilul. «După aceea o să devii mecanic». «Și după aceea?». «După aceea îți vei deschide un atelier de reparat mașini». «Și după aceea?». «După aceea o să-l mărești». «Și după aceea?». «După aceea vei lua și pe alții să lucreze și vei avea mult personal». «Adică, îi spune, să am eu dureri de cap, apoi să dau și altuia durere de cap, și după aceea altuia? Nu este mai bine acum, când nu am nici o durere de cap?» **Cea mai mare durere de cap vine din gândurile acestea: «Să facem aceasta, să facem cealaltă».** Dacă gândurile ar fi duhovnicești, cel ce le are ar simți mângâiere duhovnicească și nu ar avea durere de cap. Încă și la mireni insist mult asupra

simplității, pentru că multe din cele ce se fac nu sunt de trebuință și îi mănâncă stresul. Le vorbesc de cum-pătare și nevoință. Strig mereu: «**Simplificați-vă viața, și stresul va fugi**». Cele mai multe divorțuri de aici pornesc. **Oamenii au de făcut multe treburi, multe lucruri și astfel se amețesc. Lucrează amândoi, tata și mama, și își lasă copiii de izbeliște. Osteneală, nervi - din probleme mici, scandaluri mari - apoi, divorț fără justificare. Acolo ajung. Dar dacă și-ar simplifica puțin viața, ar fi și odihniți, și veseli. Acest stres este o catastrofă.**

Odată mă aflam într-o casă foarte luxoasă. Discutând cu stăpânii ei, aceștia mi-au zis: «Noi trăim în rai, în timp ce alți oameni duc lipsă». «Trăiți în iad», le spun. «Nebune, în noaptea aceasta...» [Luca 12, 20], a spus Dumnezeu bogatului. Dacă Hristos m-ar întreba: «Unde vrei să trăiești, într-o pușcărie sau într-o casă ca aceasta?», eu aș răspunde: «Într-o pușcărie întunecată», pentru că pușcăria m-ar ajuta. Mi-ar aminti de Hristos, de sfinții mucenici, mi-ar aminti de pustnicii care au stat în crăpăturile pământului, mi-ar aminti de călugărie. Pușcăria ar semăna puțin și cu chilia mea, și m-aș bucura. Dar casa voastră de ce mi-ar aduce aminte și la ce m-ar ajuta? De aceea pușcăriile mă odihnesc mai mult decât un salon lumesc, dar și decât o chilie frumoasă a unui monah. De mii de ori aș prefera să stau în pușcărie, decât într-o astfel de casă.

Odată, fiind găzduit în casa unui prieten din Atena, gazda m-a rugat să primesc un creștin înainte de a se lumina de ziua, deoarece în altă vreme a zilei acela nu putea. Așadar, acel om a venit bucuros și slăvind neîncetat pe Dumnezeu. Avea multă smerenie și simplitate și-mi cerea să mă rog pentru familia lui. Fratele acesta era cam pe la 38 de ani și avea șapte copii. Împreună cu familia lui mai stăteau și cei doi părinți ai săi; în total unsprezece suflete, care locuiau împreună într-o singură cameră. Îmi spunea cu toată simplitatea pe care o avea: «Camera ne încap numai atunci când stăm în picioare, dar când trebui să ne culcăm nu ne mai încap, este puțin strâmtă. Dar, slavă lui Dumnezeu, acum am făcut un adăpost pentru bucătărie și am rezolvat-o. Părinte, noi cel puțin avem un acoperiș deasupra capului, în timp ce alții stau sub cerul liber». Lucra ca toțilar. Locuia în Atena și pleca înainte de a se lumina de ziua ca să ajungă la Pireu, unde

lucra. Din pricina statului în picioare și a multelor drumuri avea varice, care îl deranjau, însă multa lui dragoste pentru familie îl făcea să uite durerile și suferințele. Mai ales se prihănea pe sine mereu și spunea că nu are dragoste, pentru că nu face fapte bune cum se cuvine unui creștin și lăuda pe femeia sa că face fapte bune, pentru că pe lângă copiii și socrii săi, de care avea grijă, mergea și lua lucrurile bătrânilor din vecinătate, pe care le spăla; le punea acestora casele în rânduială și le făcea și câte o supă. Pe fața acestui bun creștin se putea vedea zugrăvit harul dumnezeiesc. Avea înăuntrul său pe Hristos și era plin de bucurie, iar camera sa era plină de bucurie paradisiacă. În timp ce aceia care nu au înăuntrul lor pe Hristos sunt plini de neliniște. Chiar și numai doi oameni dintre aceștia să fie, nu încap nici în unsprezece camere. Pe când acei unsprezece oameni, care aveau pe Hristos în ei, încăpeau într-o singură cameră.

Chiar și pe unii oameni duhovnicești îi vezi că nu încap, oricât loc ar avea, fiindcă înăuntru n-a intrat în întregime Hristos. Dacă femeile ce au trăit în Farasa ar fi văzut luxul care există azi, chiar și în mânăstiri, ar fi zis: «Va arunca Dumnezeu foc să ne ardă! Ne va părăsi Dumnezeu». Acelea își făceau treburile taca-taca. Disdiminează trebuia să scoată caprele la păscut, apoi să deretice casa. După aceea, mergeau la bisericuțele din împrejurimi ori se adunau prin peșteri, unde vreuna, care știa puțină carte, citea Sinaxarul cu Sfântul zilei. Pe urmă dă-i la metanii; rosteau apoi și rugăciunea: «Doamne Iisuse...». Și lucrau, și se osteneau. Femeia trebuia să știe să coasă toate hainele casei. Și pe atunci le cosea cu mâna. Mașini de cusut erau puține, și acelea numai în orașe; în sate nu existau. În Farasa exista numai o singură mașină de cusut. Coseau încă și hainele bărbaților lor, care erau mai comode decât cele de astăzi; iar ciorapii îi împleteau cu mâna. Aveau gust, tragere de inimă, și le mai rămânea și timp, fiindcă ele pe toate le făceau simple. Femeile din Farasa nu se uitau la amănunte. Trăiau bucuria călugăriei. Și dacă, de pildă, pătura nu era bine întinsă și atârna puțin într-o parte, și i-ai fi spus: «Îndreaptă pătura!», ea ți-ar fi răspuns: «Te împiedică la rugăciune?».

Oamenii de astăzi nu cunosc această bucurie a călugăriei. Ei cred că nu trebuie să trăiești în lipsă, ca să nu te

chinuiești. Dacă oamenii ar gândi puțin mai călugărește, dacă ar trăi mai simplu, ar fi liniștiți. Acum se chinuiesc, pentru că au în sufletul lor neliniște și deznădejde. «Cutare a reușit în viață fiindcă și-a făcut două blocuri de locuințe sau pentru că a învățat cinci limbi etc. Iar eu nu am nici un apartament și nu știu nici o limbă străină. Oh, sunt pierdut!». Unul are o mașină și începe: «Cutare are una mai bună. Să-mi iau și eu». La una mai bună, însă tot nu se bucură de ea, pentru că altul are una încă și mai bună. Și ia pe cea încă și mai bună, dar după aceasta află că unii au avioane personale și iar se chinuiește. Nu se mai opresc. În timp ce unul nu are mașină slăvește pe Dumnezeu și se bucură. «Slavă lui Dumnezeu, spune, nu-i nimic că n-am mașină. Am în schimb picioare sănătoase și pot merge. Câți oameni nu sunt cu picioarele tăiate și nu se pot sluji pe sine, nu pot ieși la plimbare, ci le trebuie un om să-i slujească, în timp ce eu am picioarele mele!». Și un șchiop se bucură

când spune: «Alții sunt lipsiți de amândouă picioarele!». **Nemulțumirea și nesațiul sunt un rău mare. Cel robît bunurilor materiale este stăpânit mereu de mâhnire și de neliniște, pentru că pe de o parte tremură ca să nu piardă cele materiale, iar pe de altă parte ca să nu i se ia sufletul.** Într-o zi a venit un bogat din Atena și mi-a spus: «Părinte, am pierdut legătura cu fiii mei; mi-am pierdut copiii!». «Câți copii ai?», îl întreb. «Doi», îmi răspunde. «I-am crescut cu lapte de pasăre. Tot ce au vrut au avut! Chiar și mașină le-am luat.» Din discuție reieșea că și el avea mașina lui, și femeia sa pe a ei, și copiii lui pe a lor. «Binecuvântatule, i-am spus, tu în loc să-ți micșorezi problemele, le-ai mărit. Acum ai nevoie de un garaj mare pentru mașini, de un mecanic pe care să-l plătești de patru ori mai mult ca să le repare, ca să nu mai vorbim de faptul că vă primejduiți toți patru în fiecare clipă să muriți. În timp ce dacă ți-ai fi simplificat viața, familia ți-ar fi fost unită, v-ați fi înțele-

unul pe altul și nu ai fi avut aceste probleme. Nu sunt vinovați copiii tăi, tu ești vinovat că nu te-ai îngrijit să le dai altă educație». O familie, patru mașini, un garaj, un mecanic etc.! Ce are dacă merge unul mai târziu? **Toate aceste înlesniri nasc greutăți.**

Altă dată a venit un alt familist la coliba mea - familia lui era alcătuită din cinci persoane - și mi-a zis: «Părinte, avem o mașină și mă gândesc să-mi iau alte două. Ne vor ajuta». «Dar te-ai gândit cât vă vor îngreua? I-am întrebat. Pe aceea pe care o ai o pui acolo, într-o gaură, pe toate trei unde le vei pune? Iți va trebui un garaj și o magazie pentru carburanți. Veți trece prin trei primejdii. Mai bine sa aveți una și să vă limitați ieșirile. Veți avea atunci timp să vă vedeți și de copii. Veți avea și liniște. Simplificarea este totul». «Nu m-am gândit la aceasta», îmi zice...

* Cuviosul Paisie Aghioritul «*Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*», Editura Evanghelistos, București 2003.

Viața Sfântului Martin cel Milostiv, Episcop de Tours

Poate cel mai iubit și mai cunoscut sfânt care a trăit în Apusul Europei a fost Sfântul Martin cel Milostiv, episcopul orașului Tours. Cunoaștem viața lui dintr-o biografie scrisă de un ucenic, Sulpiciu Sever, om foarte învățat. Până azi, această biografie reprezintă un semn de întrebare pentru mulți oameni de știință: pe de o parte, Sulpiciu Sever este cunoscut, din celelalte scrieri ale sale, ca un om foarte logic și rațional, punând preț pe dovezile științifice; pe de altă parte, biografia pe care el i-a scris-o Sf. Martin abundă de minuni și întâmplări supranaturale. Dilema este cu atât mai mare, cu cât Sulpiciu Sever a fost un prieten apropiat al episcopului și l-a cunoscut îndeaproape. Însă această dilemă există doar pentru cercetătorii necredincioși, care nu cunosc puterea pe care Dumnezeu o dă sfinților Săi. Pentru cei credincioși însă, rezolvarea e limpede ca lumina zilei, iar «rigurozitatea științifică» a lui Sulpiciu Sever se îmbină cum nu se poate mai bine cu minunile descrise de el. Căci Însuși Hristos a spus: «*Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face*» (In. 14, 12)

Sf. Martin s-a născut la Sabaria, în Pannonia, în jurul anului 330 d. Hr., din părinți păgâni. Tatăl său era ofițer în armata romană. La vârsta de 10 ani, părinții lui s-au mutat la Pavia, în Italia, și acolo

Martin a început să fie atras de credința în Hristos. Însă când avea doar 15 ani, tatăl său l-a silit să intre în armată. Chiar și așa, Martin a continuat să facă fapte bune, încât colegii «*îl socoteau adesea călugăr mai degrabă decât ostaș*». Astfel, într-o dimineață rece de iarnă, pe când făcea de pază în orașul Amiens (nordul Franței de astăzi), tânărul soldat a văzut un cerșetor care zăcea dezbrăcat pe jos, înghețat de frig. Fără nici o ezitare, a luat sabia, și-a tăiat mantia în două, și a aruncat jumătate peste cerșetor. Noaptea următoare l-a văzut în vis pe Mântuitorul Hristos Însuși, îmbrăcat în mantia pe care Martin o dăduse milostenie. Însuflețit de vedenie, Martin n-a mai amânat nici o clipă botezul, ajungând astfel creștin.

De-abia peste doi ani a putut însă părăsi armata, în anul 350, când barbarii au năvălit în Galia. Nevrând să încalce poruncile Evangheliei, sfântul a cerut să fie eliberat din funcția de ofițer. «*Sunt ostaș al lui Hristos și nu-mi este îngăduit să lupt*», a spus el. Comandantul l-a acuzat că refuză să lupte din lașitate. Pentru a-și arăta nevinovăția, Martin a cerut să fie lăsat singur în luptă înaintea hoardei de păgâni, doar cu crucea în mână. A doua zi însă, barbarii s-au predat, și astfel toți au înțeles că era voia lui Dumnezeu să-l elibereze din oaste pe creștin.

În vârstă de 20 de ani, Martin s-a în-

dreptat spre orașul Poitiers, unde era episcop Sf. Ilarie, cel mai mare apărător din Apus al credinței ortodoxe împotriva arianismului. Sfântul a petrecut ca ucenic al marelui bărbat până în anul 355 când, în urma unui vis, a hotărât să se întoarcă în Pannonia, la părinții săi. Acolo a avut bucuria să-și vadă mama botezată, iar după moartea ei s-a îndreptat din nou spre Galia. Auzind însă că Sf. Ilarie fusese exilat din Poitiers pentru credința lui ortodoxă, Martin s-a retras în Italia, pe o mică insulă numită Galinaria, unde a dus viață de pustnic. Când, în anul 361, Sf. Ilarie s-a întors din exil, Martin a plecat din nou la Poitiers, întemeind, în apropiere de oraș, la Liguge, cea dintâi mănăstire din Apusul Europei. A fost hirotonit preot, și tot mai multă lume a început să-l caute pentru înțelepciunea și darurile lui.

Dragostea mare pe care poporul i-o purta a făcut ca, în anul 371, să fie ales episcop al orașului Tours. Silit de oameni, sfântul și-a părăsit mănăstirea, însă când a ajuns în cetate, câțiva nobili și episcopi invidioși au început să-l hulească, spunând că nu poate fi numit episcop «*un om cu o înfățișare așa de neînsemnată, cu haine așa de sărăcăcioase și cu un păr așa de neîngrijit*». Însă până la urmă, dorința și dragostea oamenilor au biruit, căci aceștia, deși simpli, înțelegeau că nu înfățișarea exterioară contează,

ci curăția sufletească și darul lui Dumnezeu.

După hirotonie, sfântul s-a așezat într-o chilie din apropiere de catedrală, dar în scurt timp a părăsit-o din cauza mulțimii de oameni care îl vizita neîncetat. S-a retras în apropiere de oraș, pe valea Loirei, unde a întemeiat o nouă mănăstire, cunoscută ca Marmoutier (adică: Marea Mănăstire). În scurtă vreme s-au adunat acolo nu mai puțin de 80 de ucenici.

Din mănăstire, sfântul și-a continuat cu râvnă lucrarea de episcop. Străbătea neîncetat ținuturile Galiei, propovăduind peste tot cuvântul lui Dumnezeu și luptându-se împotriva idolilor. Oriunde mergea, lăsa în urmă preoți și călugări care să-i continue lucrarea. Predicile îi erau însoțite de nenumărate minuni, prin care adevăra credința în Dumnezeu, Făcătorul a toate, arătând totodată absurditatea de a te închina făpturilor. De pildă, Martin a vindecat un lepros sărutându-l. Mulți însă se tămăduiau numai atingându-se de bucăți din hainele lui.

Doi morți au fost înviați, iar odată, în timp ce episcopul se ruga în biserică, oamenii au văzut o minge de foc în jurul capului său.

Rugăciunile lui Martin erau arzătoare, și de aceea diavolul scrâșnea de mânie împotriva lui, ispitindu-l mereu. De fiecare dată însă, sfântul îl îndepărta prin rugăciune și prin semnul Sfintei Cruci. Odată, Satana i-a apărut sub chipul lui Hristos. Altădată, a început să-l certe pe sfânt pentru că primea ca ucenici oameni care mai înainte trăiseră în mari păcate. Martin i-a răspuns: «*Și dacă tu însuși te-ai pocăi, chiar și acum, de faptele tale rele, așa încredere am în Domnul Iisus Hristos încât ți-aș promite milă*». Iată de câtă dragoste sunt în stare sfinții lui Dumnezeu! Martin a luptat, de asemenea, și împotriva ereziilor, fiind însă milostiv față de eretici. A muștrat cu curaj și «*autoritate apostolească*» nedreptățile conducătorilor din acea vreme, indiferent de poziția lor. Cu toate acestea, față de supușii săi era îngăduitor și iertător, și chiar și atunci când preoții îl ocă-

rau sau i se împotriveau, «*nu i-a îndepărtat niciodată din slujire pentru purtarea lor, nici, pe cât îi stătea în putere, nu i-a izgonit din inima și din dragostea lui*».

În cele din urmă, după o viață întreagă în slujba Mântuitorului Hristos, iubit ca un adevărat părinte, Sfântul Martin și-a dat cu pace sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Era ziua de 11 noiembrie a anului 397. În scurtă vreme, mormântul său din Tours a devenit cel mai mare loc de pelerinaj din întreaga Galie. De altfel, în întreg Apusul Europei influența sfântului a fost una uriașă. Până azi, doar în Franța îi sunt închinat mai bine de 4000 de biserici, iar 485 de orașe și sate îi poartă numele. Martin este cel mai des întâlnit nume de familie francez. Și la fel este cinstit sfântul lui Dumnezeu peste tot în Apus, încât cu adevărat poate fi socotit părintele și ocrotitorul lui ceresc.

Sfinte Părinte Martin, făcătorule de minuni, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii!

Ierodiacon Grigorie Benea

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 oct. 2008 - primește în Catedrală o clasă de elevi din Nürnberg, cărora le face o prezentare a Ortodoxiei cu ajutorul icoanelor și frescelor.

2 oct. - conduce cercul biblic de la Centrul eparhial din Nürnberg.

3 oct. - participă la Würzburg la aniversarea a 40 de ani de la întemeierea Comunității St. Egidio.

4 oct. - împreună cu P.Cuv. Ghelasio oficiază în germană Taina Cununii tinerilor Vivian și Rainer Haselmeier la Parohia din Würzburg. Predică.

5 oct. - participă la Etterzhausen la sărbătorirea a 75 de ani a Pr.Dr. Albert Rauch și 70 a Pr.Dr. Nikolaus Wyrwoll.

12 oct. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. După masă, ține la Heilsbronn conferința «*Unitatea Bisericii din punct de vedere ortodox*».

14 oct. - **Cuv. Parascheva** - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea Bussy en Othe (Franța) alături de Î.P.S. Arhiepiscop Gabriel cu prilejul sfințirii picturii bisericii. Adresează cuvânt de învățătură.

19 oct. - slujește la Berlin Sf. Liturghie în biserica siriană alături de IPS Ioan, noul mitropolit pentru Europa Centrală și Occidentală.

26 oct. - **Sf. Mc. Dimitrie** - alături de P.F. Părinte Patriarh Daniel și de membrii Sf. Sinod participă la resfințirea Catedralei

Patriarhale din București. În cadrul Sf. Liturghii s-a făcut proclamarea solemnă a canonizării Sf. Dionisie Exigul, Sf. Ierarh Iachint de Vicina și Sf. Voievod Neagoe Basarab.

27 oct. - **Cuv. Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor** - împreună cu PF Daniel și membrii Sf. Sinod slujește Sf. Liturghie pe esplanada de lângă Catedrala Patriarhală.

28 oct. - participă la ședința solemnă a Sf. Sinod cu tema: «*Anul 2008, an jubiliar al Sf. Scripturi și al Sf. Liturghii*».

29-30 oct. - participă la lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

2 oct. - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea Grigoriu din Sf. Munte Atos.

5 oct. - înconjurat de un sobor numeros, slujește Sf. Liturghie și rostește cuvânt de întărire duhovnicească la Schitul Românesc Prodromu din Sf. Munte Atos.

8 oct. - la Facultatea de Teologie din Tesalonica, se întâlnește și poartă discuții cu Pr. Prof.Dr. Theodoros Zisis.

12 oct. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara, la Capela Sf. Siluan, conduce dialogul pe teme duhovnicești.

14 oct. - **Sf. Paraschiva** - slujește Sf. Liturghie și rostește cuvânt de învățătură la Capela Sf. Siluan.

18 oct. - împreună cu P.C. Preoți Marius Mezinca și Ioan Popescu săvârșește la Pforzheim botezul pruncului Sebastian

Engel.

19 oct. - împreună cu P.C.Pr. paroh Ioan Popescu, slujește Sf. Liturghie și predică la Mannheim.

26 oct. - **Sf. Mc. Dimitrie** - împreună cu un numeros sobor de slujitori, slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg, cu prilejul sărbătoririi hramului Catedralei Mitropolitane. Hirotonește întru diacon pe teologul Dumitru Mureșan. Participă la agapa oferită de parohie cu acest prilej.

28 oct. - la Centrul Bisericesc, conduce o întrunire de lucru la care au participat P.C. Preoți: Mircea Basarab, Simion Felcan și Ioan Moga precum și alți consilieri ai parohiilor din München. S-au discutat oportunitățile de construire a unui centru bisericesc ortodox românesc și de cumpărare de către Parohia Buna Vestire a unei locații care ulterior să poată fi transformată și utilizată conform nevoilor parohiei.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND UND ZENTRALEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg

Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de

Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG

Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00